

Tóth Réka versei

A holló éjszakája

*szürke pocsolyákban csámpázok
a hideg éjszaka mögém kúszik
és rám teríti leplét
minden lépéssel távolabb kerülök tőled
mi oly könnyű volt egykor, most ólomsúlyként
nehezedik
rám
s nem tudom lerázni magamról
sose beszélgettünk
most hogyan oldanád fel szavakkal ezt
a titkos-bús érzést
hoggy nem csal csókjod arcomra mosolyt már
s ujjaid sem bújtatnak testembe bizsergést
nem látlak már téged
mikor nézlek
nem látom már azt
amit akkor láttam
mikor nem néztelek
sose ismertelek
ez lenne hát a megtorlás?
a mámor elillant, csókomb megcsalt
testet a testnek
s a lélek elveszett valahol
ebbe a ködös párafelhőbe
fuldokol
s én csak állok a pocsolyában
tarkón csókol a fagy*

Ecc- pecc, kimehetsz...

*mindig mentem valahová
kavicsot rugdaltak poros cipőim
kölcönkapott csókokat dobáltam az égbe
fel-fel lángoló karokkal keringözve
most itt ülök
valami nagy, mély megnyugvás partján
pipacsokat dobálok a vízbe
s halkán valami gyermekdalt dúdolgatok*

Egy romos erkély lakóihoz

*fellebbentjük a leplet
s lefújjuk a port
valami mindig lebegett előttünk
valami nagy fényes győzelem
vagy meleg, puha boldogság
győztünk a Semmi felett
és egy nagy, közös franciaágyra
fektettük
most koszorúba fonjuk homlokán
a hasonlatokat, metaforákat
meg a sok semmirekellő irodalmi eszközt
hempergünk vele, kacagva
majd kávét főzünk mézízű csókokból
tekerünk egy cigit, kedveset és bénát
a teraszra állunk lila ködfelhőköt eregetni
az ajtó puha félfájára támaszkodva
ülünk együtt
lábat lógázza a mélybe
lyukas garast dobálunk a szakadékba
aranyhajszálakat és hamuba hempergetett pogácsát
itt senki sincs, csak mi lóbáljuk a lábunkat
és fecseggve hallgatunk, nevetve veszekszünk
és sírunk
kiabálj ránk, ha eljársz erkélyünk alatt*

Felhőcsók

mámoros hajnalokon bukdácsoltam át
egyedül
az út porát felverni nem akartam én
s mint megtépzott pillangó, ki jól tudja
repülni már nem fog soha
tenyerükbe csókoltam mindnek,
ki karját kínálta fel
ha melege vágytam
és testét adta
mikor éhes voltam
porba hullik az, ki fenn sincs igazán, csupán lebeg
vegyetek vissza!- könnyögnék
de szavaim elfogytak rég
menni akartam valahová, ezt mondták nekem
bízattak
s lám, most itt vagyok
csak csend és por
meg ne mozduljon valami- imádkozom
aztán kinevetem magam
lelkével fizet az, ki valódi szívet akar

Lázálom

arcomra ég a maszkom
kócos rongybabaként fekszek a padlón
szeretettek ti engem?
már nem hiszem el
csak ülök vizenyős szemmel
a tető csupasz cserepén
idegesen rángnak felettem a felhők
és a füstöt felfújom Isten szent szemébe
fekete rózsák hullnak az égből
halk sikollyal halnak meg a napfényen
pernye száll a hajamra
s lassan elborítja aranyát
csak az árnyékokat látom az aszfalton
táncolni örölt monotonáival
remeg minden körülöttem
bőröm áttetsző és elfehérül az érintéstől
ha hozzám érsz, hamuvá válok

meztelenül állok az állomáson
és mindenki átgázol felettem
belelöknek a bűzös pocsolóba
nevetnek felettem, arcuk összeér
a vonalak elmosódnak
s egy egészé gyűlöli magát az alak
utál engem, széttépne
már húsonba mártotta karmát
lakmározik belőlem
belevágom a csikket az arcába
és elfutok
menekülök előre
hajam feketévé sötétül
csak futok, míg el nem kopik a beton
semmivé

Piszkozat

nyugtalan vagyok
már napok óta
kávésészémhez verem kiskanalam
formátlan a szépség körülöttem
zavaros alakzatokat vesznek fel a csodák
mint pirulós, duci kislányok, kik fehér rózsákat
öltenek fel puncs illatú bálókra
kérni szeretnék valamit
vagy adni
fogni egy pillangót s előtted elengedni
ujjad hegyéhez érinteni selyemporrrel hintett szárnyát
s engedni el
lebegni messzi tenger-égbe
állok az utcán és felfelé nézek
keresek valamit a felhőkben
valami alakatlan, furán édeset
rád nézek és szemedben látom meg
engem s téged
az úttest közepén ácsorgunk
vadvirág-szellő forog körülöttünk
már csak a szemedet látom
s semmi mást

Reggeli szószedet

I.

madártej a nap

leszek én az ismeretlen

tompán csacsog a kockacukor

válaszd el kezedtől kezem

dallamok sikoltanak a kávéfőzőben

ma is gyilkolt a műanyagvarázs

elfeledett, bús ölelések szállnak a szamovárból

kettőt üt az óra

II.

üresen foszló porpamacskók

szállnak szuszogással

túl sűrű a van, s míg hígul

nem hallom mely pókháló feszülne

illatosabban halkuló ajkad félholdjára

sugarat hány elém a délelőtt

megmosdok szemed vizében

cuppogva csobban körül a félsz

ujjamra bolyhos kesztyűt húzok

s elnyel a pamut

Régi emlék margójára

újra felém nevet arcképed

mint poros, tavaszi alkonyon

kócos fejem tenyeredbe borítom

a fülldet, ideges láz szemedben feléled

csókod puncs, sár és dohányfüst egyszerre

volt vagy nem volt, nem figyeltem erre

se rád, se a bús palackokra ágyunk

mellett s a csikkekre, vagy amivé váltunk

hátad mögött az éj foltokban kinyújtózott

dacosan csörömpöltek az ablaküvegek

azt vetted el tőlem, mit nem is kerestél

azt szeretted bennem, mi rég otthagyt

Sziluett

*a szél gyengéden felkapott
titkos varázsszőnyegén vitt tovább
démona ajkamról csókot lopott
nyelve számban mézcsöppé vált
a füstszalag lomhán kígyózott le
mámorító révületében lelkekre
homályt fakasztott gyenge indáival
az észlelés kanyargós ösvényeiben
a könnycsepp megtelt halk imádatával
aranyglóriám loncfüzérbe akadt
a jégcsap félősen remegni kezdett
és magával rántotta egész testemet
belebuktam a tiszta nap-tengerbe
és delfinné válva sodort tovább
messze*

Titokhegy

*kőszá szerelmek szappanbuborékait fújkálom
titkokkal teli esőedénybe mártom ujjaimat
ami a kamrák mélyén volt, mindig elhallgattam
a Semmi porfelhőjébe arcom betakarom*

*hörögve zihál mellettem a van
s elfeledett percek vágyait nyögi a múlt
mutató nélküli órák úszkálnak az olajtavon
az illúzió kongásai azúr tejútján játszanak*

*kacsint, s ide-oda csúszkál velem a talaj
durcás koboldok dobálják felém morogva
mi arctalan, szép és édes volt egykor
doboló ujjam hegyére koppannak az asztalon*

*nem tudom, hol bujkál a lenni, mely sarokban
de érzem napos-poros pipacsmezők szelét arcomon
s valami dohos, bús kacaj majd csillagot rajzol sarkamon
ha eltévedve e mámoros útvesztőbe, csókot dobok a magasba*

Töredék

I.

*bábuK az éjben
bábuK az ágyban
ajkamon a kígyó: hidd el
a mérge csak jót tehet neked*

II.

*tarisznyámban félig csókolt csókok
kezembe bort fogok s indulok
célom elveszett, határ a végtelen
s az idő óceán, mi körbevesz s elnyel
lepedőbe csavarva libbenek
egyik szobából a másikba
ha meglellek, ne szólj nekem
majd én sikoltok helyetted*